

ΕΘΝΟΛΟΓΙΚΗ

ΕΚΦΡΑΞΗ

ΚΕΝΤΡΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Σ.Ν.ΕΔΕΝ

Παρασκευή 24 Σεπτέμβρη τιμή 50 μίλς

Αρ. φύλλου 71

Στις άλλες σελίδες:

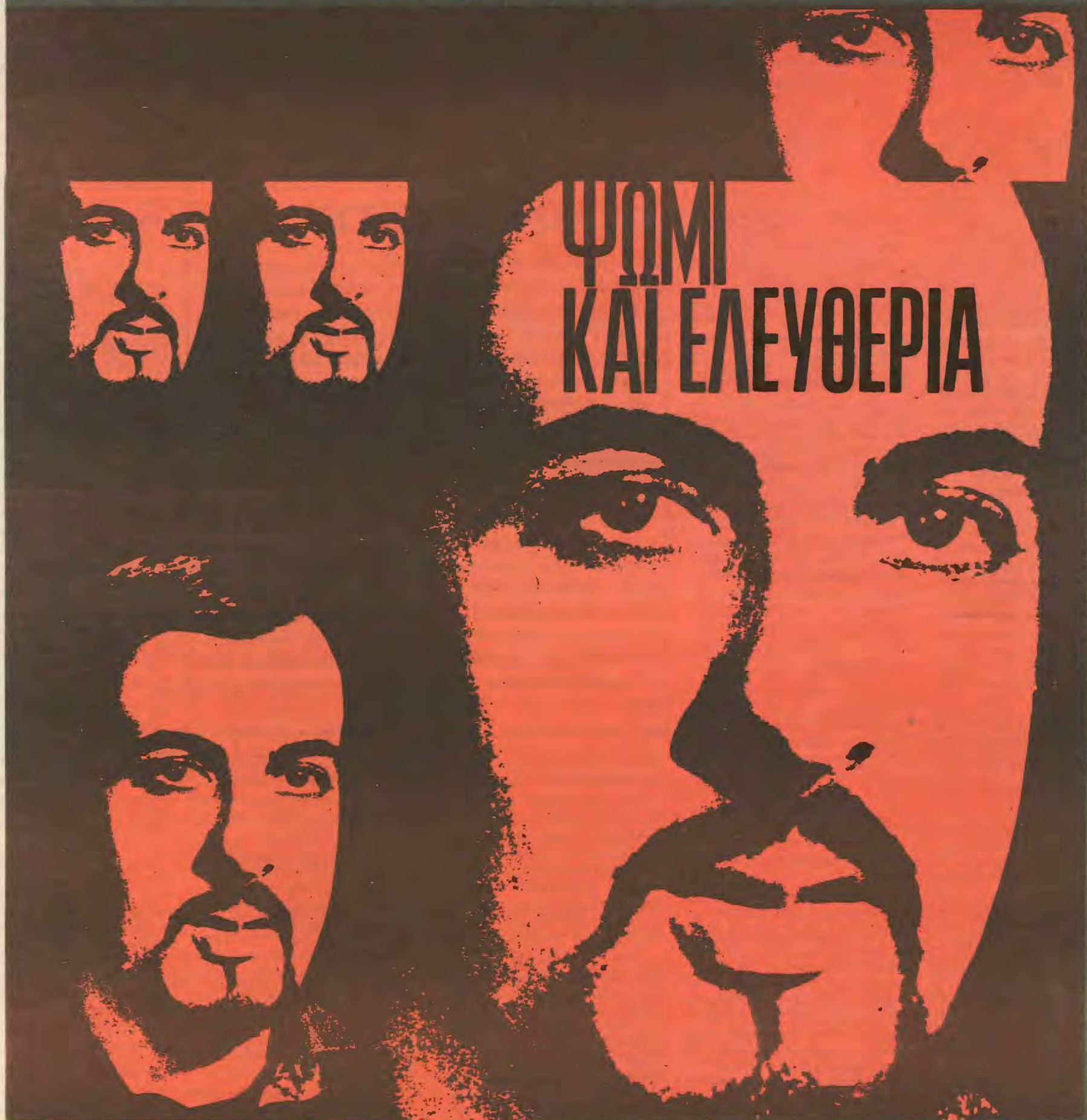
- ΤΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΚΟΜΜΑΤΑ ΣΤΗ ΓΕΡΜΑΝΙΑ
- ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΠΟΦΝΕ
- ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ
- ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Παρασκευή 31 Αυγούστου 1979

ΜΝΗΜΗ ΔΩΡΟΥ

ΔΟ·Ι·ΖΟΥ

Συγκέντρωση στην
πλατεία Δ. Λοϊζου

ΨΩΜΙ
ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

ΑΝΑΛΥΣΗ ΤΗΣ ΘΕΣΗΣ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΕΡΩΝ ΚΟΜΜΑΤΩΝ ΣΤΗ ΔΥΤΙΚΗ ΓΕΡΜΑΝΙΑ

1ο μέρος

Με μεγάλη ικανοποίηση η σ.ε δημοσιεύει αυτό το κείμενο της Κορνηλίας Αρκάδη Πατίκη από τη Δυτική Γερμανία. Άνκαι σε ωρισμένα σημεία έχουμε κάπως διαφορετική προσέγγιση πιστεύουμε πως η συνεργασία αυτή είναι πολύ σημαντική για μια καλύτερη γνωριμία με την πολιτική πραγματικότητα στη Δυτική Γερμανία. Τέτοια άρθρα λείπουν πραγματικά από τον Κυπριακό τύπο που μας έχει συνηθίσει στο να βλέπουμε κάθε χώρα σαν ένα ενιαίο σύνολο με ενιαία συμφέροντα. Αυτή η εθνικιστική προσέγγιση εκφράζεται και στην έκφραση που ακούμε κάθε τόσο: «ο Γερμανός βοηθά τον Τούρκο» ή «αν ο Αμερικάνος θέλει...». Για μας μια τέτοια νοοτροπία είναι απαράδεκτη. Οι κεφαλαιοκράτες είναι εχθροί -μας είτε Τούρκοι είναι είτε Έλληνες είτε Αμερικάνοι είτε Γερμανοί. Και σε κάθε χώρα υπάρχουν οι τεράστιες μάζες της εργατικής τάξης που μπορούν και πρέπει να αποτελέσουν τον πιο συνεπή και αποτελεσματικό σύμμαχο -μας.

Ο Πολίτης της Ομόσπονδης Γερμανικής Δημοκρατίας που ξεφυλλίζει τις πρωίνες εφημερίδες με τις ειδήσεις της ημέρας, μπορεί να απολαμβάνει συγχρόνως τον πρωίνο καφέ -του ήσυχος. Με τις πληροφορίες που του δίνονται πλουσιοπάροχα από την δεξιά μέχρι την σοσιαλδημοκρατική πλευρά του γερμανικού εφημεριδοκατακλυσμού, περιλαμβάνεται στους καλύτερα πληροφορημένους ανθρώπους του κόσμου. «Γίνεται καλή κριτική στην πολιτική της κυβέρνησης» σκέφτεται, κουνώντας συγκαταβατικά το κεφάλι, διαβάζοντας μια κριτική για ένα μεγαλοσχήμονα πολιτικό.

Όμως. Η ειδυλλιακή αυτή εικόνα της πλήρους ενημέρωσης και της αυστηρής κριτικής είναι πολύ απατηλή.

Στην Ο.Γ.Δ., δεν υπάρχει καμία καθημερινή εφημερίδα, που να ενημερώνει, κριτικά, αποκλύπτει προοδευτικά το πνεύμα και την ιδεολογία της σοσιαλιστικής πολιτικής.

Σπάνια γράφεται μια κριτική για το ΝΑΤΟ, τα προβλήματα με την Ευρωπαϊκή Κοινότητα είναι ταμπου. Υπάρχει βέβαια το παγκόσμια γνωστό εβδομαδιαίο περιοδικό «DER SPIEGEL», που σε γενικές γραμμές τραντάζει τα θεμέλια με τις αποκαλύψεις -του, για πολιτικό -οικονομικά σκάνδαλα και ρουσφετολογία, δεν προσδιορίζει όμως καθαρά την πολιτική -του τοποθέτηση.

Η αρθρογραφία του SPIEGEL θα μπορούσε να χαρακτηριστεί σαν κρεβατομουρμούρια με αποτέλεσμα να αποθαρρύνει και να απομακρύνει τον αναγνώστη από την ενεργό ανάμιξη στην πολιτική, αφού το γενικό συμπέρασμα που βγάζει ο αναγνώστης παρακολουθώντας την αρθρογραφία του SPIEGEL είναι το «μακριά τα χέρια από την βρώμικη πολιτική».

Στον ημερήσιο Τύπο της Ο.Γ.Δ., αντικαθρεφτίζεται καθαρά η μουγγαμάρα και η αδυναμία του ασήμαντου και ανίσχυρου αριστερού κινήματος στην Ο.Γ.Δ.

Η ιστορική εξέγερση αυτού του φαινομένου, δηλαδή της σημερινής ελαχιστότητας του κάποτε κρατικού αριστερού εργατικού κινήματος, βρίσκεται στην αμείλικτη κατάδιωξη του εργατικού προοδευτικού κινήματος από τους Χιτλεροφασίστες. Τα μέλη και τα στελέχη του εργατικού -σοσιαλιστικού κινήματος, βρήκαν φρικτό θάνατο, στα διάφορα χιτλερικά στρατόπεδα συγκέντρωσης. Η Γκαίμπελση ολοκληρωτική αντικομμουνιστική προπαγάνδα, συνδιασμένη με την αμείλικτη κατάδιωξη κάθε τι του σοσιαλιστικού, απόδωσε πράγματι καρπούς, αφού από τη μια μεριά έγινε η επιθυμητή από τον Χίτλερ

«κάθαρση συνείδησης» του γερμανικού λαού και από την άλλη μεριά πέτυχε να αναθρέψει «υπάκουους - φοβισμένους είλωτες».

Σήμερα, η γερμανική κοινή Γνώμη, παραβλέπει συνειδητά αυτή τη μεγάλη αντιστασιακή τάξη του Γερμανικού Λαού ενάντια στο Χιτλεροφασισμό, αφού τιμωρεί και αναγνωρίζει μόνο τους μεγαλοαστούς και κληρικομilitarιστές αντιστασιακούς. Μια αόριστη επιχειρηματολογία, εμποδίζει το στήσιμο μνημείων και την αναγνώριση των κομμουνιστών -σοσιαλιστών αντιστασιακών, οι δε εκτελεσθέντες ασύντροι, δε διαφέρουν στα μάτια της γερμανικής αστικής γνώμης από κοινούς εγκληματίες.

Ακόμα και μετά τον πόλεμο και το τέλος του Χιτλερισμού, εξακολούθησε να φουσα στην Γερμανία ο παγωμένος αέρας του Χιτλερικού αντικομμουνισμού. Οι Αμερικάνοι, μετά την εξαγγελία του δόγματος Τρούμαν βρήκαν στους παλιούς εχθρούς -τους, τους Ναζι, τους πιο ιδανικούς συμμάχους και συνεργάτες. Είναι αποδειγμένο σήμερα, ότι στην αμερικάνικη ζώνη κατοχής, η ονομαζόμενη «αποναζικοποίηση» ήταν η πιο επιφανειακή. Ακόμα στην προσπάθεια -τους να ενισχύσουν ακόμα περισσότερο το τείχος του αντικομμουνισμού, έριξαν δισεκατομύρια δολάρια, για την ανοικοδόμηση της καταστραμμένης γερμανικής βιομηχανίας.

Μέχρι το 1968, το γερμανικό «WIRTSCHAFTSWUNDER» (οικονομικό θαύμα), κυριαρχούσε στη γερμανική συνείδηση. Γερήφανος ο Γερμανός σπασ για το θαύμα της ανοικοδόμησης, που του έδωσε νέα αυτοπεποίθηση και σιγουρία, δεν ενδιαφερόταν πολύ για το φασιστικό παρελθόν, στη σκέψη -του δεν υπήρχε θέση για προβληματισμό, για τα εκατομμύρια ανθρώπους, που δολοφονήθηκαν από τους Χιτλεροφασίστες. Το WIRTSCHAFTSWUNDER μοίραζε

πλούσια τα μάρκα, η συνείδηση αποκοιμιόταν μπροστά στο καλοστρωμένο κυριακάτικο τραπέζι.

Με το ξέσπασμα όμως της φοιτητικής επανάστασης στα Δυτικογερμανικά Πανεπιστήμια, άρχισαν να ταραζούνται κάπως τα λιμνασμένα νερά και να ξαναβγαίνει στην επιφάνεια η σοσιαλιστική και κομμουνιστική ιδεολογία και προβληματισμός.

Η φοιτητική επανάσταση, στράφηκε εναντίον της μεταπολεμικής κρατικής αστικής εξουσίας που διαδέχτηκε τον Χιτλερισμό ομαλά, χωρίς την αναγκαία αυτοκριτική και κάθαρση που είναι αναγκαία μετά από ένα τόσο βεβαρυμένο παρελθόν. Άλλα βασικά θέματα που προκάλεσαν τον ξεσηκωμό των φοιτητών, ήταν ο επανεξοπλισμός της Ο.Γ.Δ., η ανάγκη για την κατάργηση της πατροπαράδοτης αναχρονιστικής οικογενειακής ανατροφής, που παρήγαγε σωρηδόν άτολμους υπάκουους πειθαρχημένους υπήκοους. Το πιο βασικό όμως θέμα που η φοιτητική επανάσταση στράφηκε εναντίον του ήταν η ψήφιση των ονομαζόμενων «Νόμων ανάγκης», που έδιναν το δικαίωμα στην κρατική εξουσία να καταργεί σε περίπτωση έκτακτης ανάγκης, είτε πολιτικής είτε στρατιωτικής

αδιαφιλονίκητος διαχειριστής της οικονομικής και κοινωνικής ανάπτυξης αντέδρασε λυσσαλέα, με συλλήψεις και καταδιωγμούς των φοιτητών.

Με την εκλογική νίκη των Σοσιαλδημοκρατικών, κατά το 1970, και το σχηματισμό Κυβέρνησης από τους Σοσιαλδημοκράτες και τους φιλελεύθερους που εφάρμοσαν τις προεκλογικές -τους υποσχέσεις για μια αλλαγή στις κρατικές υπηρεσίες και μηχανισμούς μπόρεσε να αμβλυνθεί η κρίση εν μέρει. Σύμφωνα με το πρόγραμμα της κυβέρνησης φύσηξε ένας πιο δημοκρατικός αέρας στον κρατικό μηχανισμό, τα αστικά βασικά δικαιώματα διευρύνθηκαν, τα αναγνωστικά των σχολείων αναθεωρήθηκαν και ξανασυντάχθηκαν, με σκοπό να εξαφανιστούν τα υπολείμματα της παλιάς Ναζιστικής Ιδεολογίας. Κάτω από το σήμα της HOCHKONJUKTUR ιδρύθηκαν διάφορα Ινστιτούτα που θα βοηθούσαν να καλυτερέψουν οικονομικές ευκαιρίες των οικονομικά και κοινωνικά αδικημένων τάξεων.

Σήμερα, το πολιτικό δυναμικό της αριστερής κίνησης στην Ο.Γ.Δ. πηγάει κύρια από τις τάξεις των νέων Φοιτητών και

ΟΛΟΙ ΝΕΟΦΑΣΙΣΤΕΣ....

Σίγουρα θα αναρωτιέται κανείς γιατί προσπάθησα να παρουσιάσω τόσο διεξοδικά τα αριστερά κινήματα της Δυτικής Γερμανίας και απολογούμαι. Μια μέρα του Ιούνη στην κεντρική Λαχαναγορά της Λεμεσού, σε συνομιλία -μου με τους υπάλληλους κάποιου συνεργατικού καταστήματος τους άκουσα να συνοψίζουν καθαρά τη γνώμη -τους για την πολιτική κατάσταση στη Δυτική Γερμανία. «Είσαστε όλοι Νεοφασίστες» μου είπαν. Ίσως η αμάθεια για την πολιτική κατάσταση στη Δυτική Γερμανία και η ελάχιστη κομματικοπολιτική οργάνωση των γερμανονων αριστεροσοσιαλιστών να συντέλεσαν στο σχηματισμό αυτής της γνώμης. σκέφτομαι όμως ότι αυτή η γνώμη δεν προσφέρει καμία βοήθεια και συμπαράσταση γι' αυτούς που, μέσα στα πλαίσια της θέσης και ιστορίας της χώρας -τους, αγωνίζονται για την πραγματοποίηση της σοσιαλιστικής ιδεολογίας.

φύσης, βασικές ελευθερίες της ιδιωτικής και δημόσιας ζωής.

Σ' όλα σχεδόν τα Δυτικογερμανικά Πανεπιστήμια, ξεπετιόντουσαν κομμουνιστικές και σοσιαλιστικές ομάδες φοιτητών, και η αντίσταση ενάντια στο κατεστημένο φούντωνε με καταγγελίες και αποκαλύψεις για σκάνδαλα και επακόλουθα του Καπιταλισμού στην νεοιδρυμένη Ο.Γ.Δ.

Με τη δολοφονία του φοιτητή BENNO OHNESORG, από αστυνομικούς σε μια διαδήλωση ενάντια στο Σάχη στο Δυτικό Βερολίνο, και την απόπειρα δολοφονίας ενάντια στο RUDI DUSCHKE, αρχηγό του φοιτητικού κινήματος έφτασε η κρίση στο αποκορύφωμα -της. Ο βραδυνός κρατικός μηχανισμός που μέχρι το φοιτητικό κίνημα ήταν ο

απόφοιτος των πανεπιστημίων, σαν αποτέλεσμα της πολιτικοποίησης των πανεπιστημίων, και σε περιορισμένο βαθμό από την εργαζόμενη Νεολαία.

Η πλειοψηφία των απاليών σύντροφων» όσων δηλαδή επέζησαν από την κατάδιωξη του Χίτλερ απορροφήθηκαν από το αστικοποιημένο Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα απαρνούμενοι έτσι τη σοσιαλιστική Ιδεολογία και Ιδανικά της Νιότης -τους, εκτός βέβαια από τους ελάχιστους πιστούς ιδεαλιστές, που παίρνουν ενεργά μέρος σε ομάδες αριστερότερης ιδεολογικής τοποθέτησης από το Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα Γερμανίας.

Μετά την κατεύναση του φοιτητικού κινήματος η πολιτικοποιημένη Νεολαία, στράφηκε

στην αναζήτηση πολιτικοκομματικών οργάνων, που μέσα στα πλαίσια τους, θα μπορούσε να πραγματοποιήσει τα ιδανικά και πιστεύω -της. Σαν ένα από αυτά τα κόμματα παρουσιάζονταν το Γερμανικό Κομμουνιστικό Κόμμα (DKR), που ιδρύθηκε λίγους μήνες μετά την απαγόρευση του κομμουνιστικού Κόμματος Γερμανίας το 1956, από το ανώτατο Συνταγματικό Δικαστήριο της Ο.Γ.Δ.

Το Γερμανικό Κομμουνιστικό Κόμμα, με ποσοστό ψήφων 1-2%, ξεχωρίζει κάπως από την ασημαντότητα των άλλων αριστερών ομάδων, ακολουθεί πιστά και είναι στενά δεμένο στην ιδεολογική -του τοποθέτηση με την Μοσχοβίτικη κατεύθυνση. Το Γερμανικό επίσημο κράτος, το ανέχεται για λόγους τακτικής και πολιτικής σκοπιμότητας, αλλά χρησιμοποιούνται άλλα μέσα, πολύ πιο αποτελεσματικά ενάντια -του, από μια απαγόρευση. Με την εφεύρεση του BERUFSVERBOT (απαγόρευση εργασίας) μπορούν να κτυπηθούν καίρια τα μέλη του Γερμανικού Κομμουνιστικού Κόμματος, αφού σύμφωνα με αυτό το νόμο απαγορεύεται να διορίζονται σε δημόσιες θέσεις. Ακόμα και πιθανά μέλη του κόμματος ανακρίνονται εξονυχιστικά, για να εξεταστεί η πίστη -τους στο Πολίτευμα.

Η εφαρμογή του BERUFSVERBOT δεν περιορίστηκε μόνο για τα μέλη του Γ.Κ.Κ. αλλά χρησιμοποιήθηκε και για τα μέλη προοδευτικών σοσιαλιστικών ομάδων και ακόμα για μεμονωμένα μέλη της Νεολαίας του Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος που αντιπροσωπεύουν μια αριστερότερη Ιδεολογία από το αστικοποιημένο Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα.

Αξίζει πράγματι τον κόπο να γράψουν και δυο λόγια για την οργάνωση της Νεολαίας του Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος τους «Νέους Σοσιαλιστές» (JUNGSOZIALISTEN), που σε μερικές περιοχές της χώρας βρίσκονται σε πλήρη αντίθεση με το πατρικό -τους κόμμα, και αποτελούν με την προσήλωσή -τους στες αναλλοίωτες ιδέες του σοσιαλισμού ένα «κόμμα στο κόμμα». Οι σχέσεις των «Νέων Σοσιαλιστών» με το πατρικό -τους κόμμα είναι, εξ αιτίας αυτής της προσήλωσης, πολλές φορές τεταμένες, αφού κριτικάρουν ασταμάτητα την αστικοποίησή του Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος.

Η αστικοποίηση του Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος άρχισε από το 1956 με την διακήρυξη του προγράμματος του Γκοντεσπεργκ, που καταργήθηκαν τα βασικότερα σημεία σοσιαλιστικής ιδεολογίας, όπως π.χ. η σοσιαλιστικοποίηση βασικών βιομηχανικών μονάδων, και που αποδεχτήθηκαν τον επανεξοπλισμό της Ο.Γ.Δ. Η τελική επιστροφή αυτής της ιδεολογικής στρώσης, φέρει το όνομα του Χέλμουτ Σμιτ και είναι συνδεδεμένη με την πολιτική που εξάγγειλε για την αντιμετώπιση της οικονομικής κρίσης. Με την αρχή της Καγκελαρίας του Χέλμουτ Σμιτ, άρχισαν να λειτουργούν οι εσωκομματικές πειθαρχικές επιτροπές που απέβαλλαν από το κόμμα την ομάδα των «Νέων Σοσιαλιστών» που αντιπροσώπευε τη θεωρία του κρατικομονοπωλιακού Καπιταλισμού μια θεωρία που αρνιόταν να παραδεχτεί το Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα.

(Συνεχίζεται)

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΟΜΑΚΡΥΝΣΗ ΤΟΥ ΣΟΦΙΑΝΟΥ

1. Ο Υπουργός Παιδείας Δρ. Χρυσόστομος Σοφianos αποτελεί μια προοδευτική έπαλξη μέσα στους κόλπους της Κυπριακής Κυβέρνησης. Γι' αυτό το λόγο αποτελεί καμόνιμο στόχο στο τόσο της Κυπριακής και Ελληνικής δεξιάς όσο και της Εκκλησίας.

Με την υπουργοποίηση του το 1976 η αντίδραση έχασε ένα σημαντικό όχυρο που διατηρούσε από την εγκαθίδρυση της ανεξαρτησίας και η Κυπριακή εκπαίδευση γνώρισε τι σημαίνει διαλογος, ελευθερία, καί ελεύθερη δημοκρατική ανάπτυξη.

Παρα τον πόλεμο που του έγινε ολ' αυτά τα χρόνια παρα την υπονόμευση και την κατασυκοφάντηση από ντόπιους και ξένους κύκλους ο Δρ. Σοφianos στάθηκε πιστός στην ιδέα της εκπαιδευτικής μεταρρίθμισης και προχώρησε με σταθερό ρυθμό στην εφαρμογή του φιλελεύθερου προγράμματος.

2. Σε πολιτικό επίπεδο ο Δρ. Σοφianos είναι η έκφραση μέσα στην Κυβέρνηση, μιας μερίδας των αγωνιστικών και αντιστασιακών δυνάμεων του τόπου αλλά και μια σημαντική τροχοπέδη για όσους συνειδητά ή μη ακολουθούν συμβιβαστική πορεία στο πολιτικό θέμα.

Δεν είναι καθόλου τυχαίο που ο πόλεμος ενάντια στον Υπουργό Παιδείας κορυφώνεται σε μια στιγμή που το Κυπριακό πρόβλημα εισέρχεται σε καινούργιο αδιέξοδο, σε μια στιγμή που η δεξιά καταλαβαίνει ότι θα χρειαστούν νέες υποχωρήσεις για να επιτευχθεί μια «συμφωνιμένη» λύση.

Χρειάζεται λοιπόν να προετοιμασθεί το έδαφος προς αυτή την κατεύθυνση και να εξουδετερωθούν οι παράγοντες που είναι πιθανό να αντιταχθούν στη χάραξη νέας συμβιβαστικής πολιτικής.

Γίνεται φανερό πως ο ανασχηματισμός του Υπουργικού Συμβουλίου που ανακοινώθηκε προχθες είναι προέκταση αυτής της πολιτικής πραγματικότητας και έχει σαν στόχο τον παραμερισμό του Δρα Σοφianos όχι μόνο από το πόστο του Υπουργού Παιδείας αλλά και από την κυβέρνηση.

Η Κυπριακή δεξιά άρχισε να αποβάλλει τον προοδευτικό-της μανδύα και να δείχνει το πραγματικό της πρόσωπο, ο Σοφianos αποτελεί μια αρχή.

Αν είναι αλήθεια ότι ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας κατάληξε στην απόφαση για απομάκρυνση του Σοφianos, ύστερα από πιέσεις, αυτό δεν αποτελεί με κανένα τρόπο ισχυρή δικαιολογία γιατί θα πρέπει να αντιλαμβάνεται ότι μια τέτοια ενέργεια θα έχει ανυπολόγιστες συνέπειες στην συνολική πορεία του πολιτικού ζητήματος.

Η Σ.Ν. ΕΔΕΝ στέκεται με όλες-της τις δυνάμεις στο πλευρό του Δρα Σοφianos και του παρέχει την υποστήριξη-της στον αγώνα του για ανανέωση της Παιδείας και για εφαρμογή μιας σωστής αντιστασιακής, αντικατοχικής, αντιφασιστικής νοοτροπίας στα σχολεία.

Ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας να σταθεί αντάξιος της εμπιστοσύνης που του έδωσε ο λαός και να μην υποκείνται στις πιέσεις που τυχόν εξασκούνται.

Απο την αστυνομία ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΣΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

Την Πέμπτη στις 9 Αυγούστου η Κυβέρνηση της δεξιάς στην Ελλάδα εξαπέλυσε μια επιχείρησή τρομοκρατίας ενάντια στην εργατική τάξη, με μια τρομοκρατική επίθεση της αστυνομίας και των ΜΑΤ («Μονάδες Αποκατάστασης Τάξεως») στο Κέντρο της Αθήνας που θύμιζε πολύ την περίοδο της φασιστικής Χούντας.

Για δέκα ολόκληρες ώρες τα

ταρχική, τρομοκρατική πολιτική ενάντια στην εργατική τάξη.

Το μοντέλλο του μοντέρνου ελεύθερου αστικοδημοκρατικού κράτους που θέλει να προβάλλει η κυβέρνηση (με την ένταξη στην ΕΟΚ) ξεχνιέται μόλις οι εργαζόμενοι απαιτήσουν με αγωνιστικά μέσα τα δίκαια τους.

Θυμίζουμε ότι αντιδημοκρατικά μέσα χρησιμοποιήθηκαν

πτώση του βιοτικού επιπέδου, την επιθετικότητα των εργοδοτών (σε πρόσφατες ομιλίες και δηλώσεις) και την φανερή σύμμοχία της κυβέρνησης με το κεφάλαιο.

Η απάντηση των εργαζομένων και στην Κύπρο και στην Ελλάδα δεν μπορεί παρα να είναι το χτίσιμο ενός δημοκρατικού, ενιαίου, δυναμικού συνδικαλιστικού

«όργανα της τάξης και του νόμου» έδερναν βάνουσα, έβριζαν κακοποιούσαν, κυνηγούσαν και συλλάμβαναν διαδηλωτές εργάτες και φοιτητές (ακόμα και βουλευτές) που αποπειράθηκαν να πραγματοποιήσουν απαγορευμένη συγκέντρωση στα Προπύλαια του Πανεπιστημίου ενάντια στην αντιεργατική πολιτική και τα «μέτρα λιτότητας» της κυβέρνησης.

Απο τις άγριες επιθέσεις των ΜΑΤ τραυματίστηκαν δεκάδες πολίτες ενώ 100 διαδηλωτές συνελήφθησαν (15 συλληφθέντες δικάζονται ενώ γραφόταν το άρθρο αυτό). Την πρωτοφανή αυτή αστυνομική βία κατάγγειλαν δριμύτατα όλα ανεξαιρέτα τα κόμματα της αντιπολίτευσης στην Ελλάδα ενώ στην Κύπρο — εκτός από μια αντικειμενική κάλυψη των γεγονότων από την εφημερίδα τα «Νέα» — έγινε μια φανερό προσπάθεια διαστρέβλωσης η αποσιώπησης των γεγονότων. Το Ρ.Ι.Κ. για παράδειγμα, αναμετάδωσε τις ειδήσεις του ΕΡΤ ότι τα έκτροπα δημιουργήθηκαν από «εξτρεμιστικές» παρασυνδικαλιστικές οργανώσεις ενώ η «Χαραυγή» τήρησε σιγήν ιχθύος.

Πιστεύουμε ότι τα γεγονότα της 9ης Αυγούστου έχουν μεγάλη σημασία. Η βάνουσα, απροκάλυπτη επίθεση των ΜΑΤ ήταν ένα τρανό δείγμα της σκληρής αντιεργατικής πολιτικής της Κυβέρνησης Καραμανλή. Η απάντηση της Κυβέρνησης των κεφαλαιοκρατών της Ελλάδας στη πτώση του βιοτικού επιπέδου, στον αυξανόμενο πληθωρισμό (πάνω από 30%), στον κίνδυνο μαζικής ανεργίας κ.λ.π είναι μια καθαρά αυ-

πρόσφατα και για την καταστολή της απεργίας των Τραπεζιτικών για το ωράριο τους.

Πρέπει να έχει γίνει φανερό πια στην εργατική τάξη της Ελλάδας ότι η κυβέρνηση της δεξιάς θα χρησιμοποιήσει όλα τα μέσα για να άπροστατεύσει τα οικονομικά της συμφέροντα που απειλούνται από την διεθνή καπιταλιστική κρίση, επιβάλλοντας με τη «νόμιμη» βία και τρομοκρατία την προοδευτική καθίζηση του βιοτικού επιπέδου του λαού καί των δημοκρατικών του ελευθεριών.

Μια δόση αυτής της κρίσης έχουμε και στην Κύπρο με τις συνεχείς αυξήσεις των τιμών την

κινήματος ικανού για αγωνιστικές κινητοποιήσεις, διεκδικήσεις και απεργίες. Τρομοκρατικές ενέργειες σαν κι αυτή της 9ης Αυγούστου δεν πρόκειται να κάμψουν την αποφασιστικότητα των εργαζομένων να διεκδικήσουν τα δίκαια τους. Μάλλον συνεισφέρουν μαζί με την γενική οικονομική κρίση, στην κίνηση των μαζών προς τα αριστερά, πυκνώνοντας τις γραμμές των δυνάμεων εκείνων που θα αγωνιστούν για να δώσουν την τελειωτική λύση στα προβλήματα των εργαζομένων σε μια οργανωμένη, σοσιαλιστική οικονομία βασισμένη στις ανάγκες του ανθρώπου κι όχι στο κέρδος των λίγων.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ Ε.Δ.Ε.Ν ΓΙΑ ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΗΣ 9ης ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΑΝΤΙΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ

— Η εκτελεστική Γραμματεία της Σοσιαλιστικής Νεολαίας Ε.Δ.Ε.Ν καταδικάζει ανεπιφύλακτα την βάνουσα, τρομοκρατική επίθεση της αστυνομίας και των «Μονάδων Αποκατάστασης Τάξεως» ενάντια σε διαδηλωτές εργαζόμενους και φοιτητές που διαμαρτύρονταν για την αντιεργατική πολιτική της ελληνικής Κυβέρνησης στην Αθήνα στις 9 Αυγούστου.

— Η Σοσιαλιστική Νεολαία Ε.Δ.Ε.Ν αντιτίθεται στην αντιεργατική πολιτική της Ελληνικής Κυβέρνησης που έφτασε μέχρι την κατάλυση συνταγματικά κατοχυρωμένων δικαιωμάτων των πολιτών, την παραβίαση του Πανεπιστημιακού Ασύλου, τους ξυλοδαρμούς, τους τραυματισμούς και τις μαζικές συλλήψεις εργατών και νεολαίων.

— Εκφράζουμε την συμπαράσταση της προοδευτικής νεολαίας της Κύπρου προς τους κακοποιηθέντες και συλληφθέντες εργαζόμενους και νεολαίους και εκφράζουμε τη βεβαιότητα ότι ο αγώνας της εργατικής τάξης και της νεολαίας της Ελλάδας για διεκδίκηση των δικαιωμάτων-τους και των βασικών τους δημοκρατικών ελευθεριών θα επιτύχει απόλυτα. Σ' αυτό τον αγώνα μπορούν να υπολογίζουν στην αμέριστη υποστήριξη της προοδευτικής νεολαίας της Κύπρου.

Εκτελεστική Γραμματεία
Σοσιαλιστικής Νεολαίας ΕΔΕΝ.
Λευκωσία 16/8/1979

Την επόμενη αποχώρησε και η Αναγέννηση διότι διαφωνούσε με τον αριθμό των συνέδρων που της δόθηκαν. Τι απέγινε μετά την απο-

ΤΟ ΦΕΜΙΝΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΣΤΗ ΚΥΠΡΟ

ΕΠΕΙΔΗ ΕΙΜΑΣΤΕ ΜΑΡΞΙΣΤΕΣ 2ο μέρος

η «Σ. ΕΚΦΡΑΣΗ» απαντά στη
Προοδευτική Γυναικεία Κίνηση
Λεμεσού

Στην φεμινιστική φιλολογία γενικά, αλλά και ειδικά στο άρθρο της Προοδευτικής Γυναικείας Κίνησης Λεμεσού η αντίθεση ανάμεσα στα φύλα, η αντίθεση άντρα-γυναίκας αποτελεί τον κύριο άξονα της φιλοσοφίας των φεμινιστριών. Τα πιο ορθόδοξα κινήματα αυτού του τύπου ξεχνούν ολόκληρα ή απλώς παραμερίζουν τα γενικότερα κοινωνικά προβλήματα και προσπαθούν να πετύχουν την ισότητα των γυναικών χωρίς να πειράζουν την υπόλοιπη κοινωνική δομή.

Στη πορεία αυτής της προσπάθειας γίνεται γρήγορα φανερό πως πολλοί θεσμοί που καταπιέζουν τη γυναίκα έχουν βαθειά τις ρίζες τους στην ίδια την δομή της κοινωνίας. Έτσι γεννιέται ένα νέο είδος φεμινιστρίας που αρχίζει να αντιλαμβάνεται κάπως καλύτερα τη πραγματικότητα και να στρέφεται προς πιο ριζικές λύσεις με βαθειές κοινωνικές αλλαγές. Έτσι κινήματα μπορούν να παίξουν σημαντικό ρόλο για την πολιτική συνειδητοποίηση των γυναικών, ακόμα και να κερδηθούν στο γενικότερο αγώνα του εργατικού κινήματος για την ανατροπή του καπιταλισμού.

Το όλο πρόβλημα είναι, με μια έννοια, παράλληλο με το πρόβλημα του συνδικαλισμού για την εργατική τάξη. Οι εργάτες ενώνονται σε συνδικάτα για να αγωνιστούν για ένα καλύτερο μεροκάματο, για μια καλύτερη ζωή, χωρίς αρχικά να αμφισβητούν το ίδιο το σύστημα. Μέσα από τον αγώνα -τους συνειδητοποιούν πως αυτό είναι αδύνατο να γίνει σε μόνιμη βάση μέσα στον καπιταλισμό και προσανατολίζονται στην ανατροπή -του.

Όμως ανάμεσα στα δύο υπάρχει μια καίρια διαφορά. Οι γυναίκες σε καμία περίπτωση δεν μπορούν να οργανωθούν σαν τάξη και να διεκδικήσουν την εξουσία. Αντίθετα η εργατική τάξη έχει αυτόν ακριβώς τον ιστορικό ρόλο να παίξει. Γι' αυτό ενώ οι εργάτες μέσα από τους αγώνες -τους συσπειρώνονται τελικά γύρω από το δικό -τους πρόγραμμα για κατάληψη της εξουσίας, οι γυναίκες όσο περισσότερο συνειδητοποιούν την υψηλή του προβλήματος -τους τόσο περισσότερο απομακρύνονται από την αυτονομία του κινήματος -τους, τόσο πιο στενά εξαρτούν τον αγώνα τους από τον αγώνα της εργατικής τάξης. Ταυτόχρονα, όσο πιο ενεργητικά αγωνιστούν οι γυναίκες για την νίκη της εργατικής τάξης, τόσο μεγαλύτερες είναι και οι πιθανότητες πολύ γρήγορα να ξεπεραστεί η παλιά νοοτροπία της καταπίεσης της γυναίκας μέσα στην νέα, τη σοσιαλιστική κοινωνία.

Ενώ λοιπόν για το εργατικό κίνημα η αυτονομία - του είναι απαραίτητο επαναστατικό στόιχείο μέχρι το τέλος, για τις γυναίκες δεν είναι παρα ένα μεταβατικό στάδιο στη πορεία του κινήματος προς το πρόγραμμα της εργατικής τάξης. Οι μαρξίστες μπορούν να δεχτούν την αυτονομία ενός γυναικείου κινήματος, έχουν υποχρέωση να υποστηρίξουν το δικαίωμα των γυναικών να αγωνιστούν αυτόνομα, όχι όμως να προωθήσουν την αυτονομία του φεμινιστικού κινήματος σαν θέμα αρχής.

Οι «μαρξίστριες» της Λεμεσού αντικρύζουν το όλο θέμα μέσα σε μια τέλεια σύγχυση.

«Δεν αντικαθιστούμε τη βασική αντίθεση κεφαλαίου -εργασίας μέσα στον καπιταλισμό αλλά δεν μπορούμε να παραγνωρίσουμε τον ανταγωνισμό που υπάρχει ανάμεσα στα φύλα και που είναι γέννημα και θρέμμα του καπιταλισμού».

Πέρα από το γεγονός ότι ο «ανταγωνισμός ανάμεσα στα φύλα» δεν είναι «γέννημα και θρέμμα» του καπιταλισμού αλλά απλώς συνεχίζεται και επεκτείνεται μέσα στον καπιταλισμό, μπορεί κανένας να δει μέσα από τα πιο πάνω πως πίσω από τα φανταχτερά λόγια κρύβεται ακριβώς η τάση να μετατραπεί η αντίθεση των φύλων σε κύρια απασχόληση των «μαρξιστριών». Κι αν υπάρχει κάποια αμφιβολία διαλύεται αμέσως πιο κάτω:

«... οι γυναίκες είναι το μισό καταπιεσμένο κομμάτι της ανθρωπότητας που δέχεται μια καταπίεση που άμεσα εκφράστηκε της είναι ο άντρας. Μια καταπίεση που στηρίζεται απλώς και μόνο στο φύλο».

Εδώ ξεχνάμε και τον καπιταλισμό, και την «αντίθεση κεφαλαίου - εργασίας». Η καταπίεση της γυναίκας στηρίζεται απλώς και μόνο(!) στο φύλο!

«Το βασικό προϊόν αυτής της καταπίεσης είναι ότι οι γυναίκες ποτέ δεν νοιώθουν σίγουρες ότι είναι ικανές να κάνουν οτιδήποτε έξω από τον κοινωνικά παραδεκτό γυναικείο τους ρόλο. Κι εδώ βρίσκεται ένας από τους βασικότερους λόγους της αυτονομίας του γυναικείου κινήματος. Οι γυναίκες ξέρουν καλύτερα από κάθε άλλον τα προβλήματα -τους και θ' απελευθερωθούν με τα ίδια τους τα χέρια αφού πρώτα καταφέρουν να νοιώσουν ικανές να λύσουν αυτές οι ίδιες και όχι ο πατέρας, ο αδελφός ή ο σύζυγος τα προβλήματα -τους».

Έτσι λοιπόν! μακριά από τους άντρες! Δεν μας εξηγούν όμως οι «μαρξίστριες» μας το πως θα λύσουν τα προβλήματα -τους. Τι σημαίνει «με τα ίδια τους τα χέρια» αν δεχόμαστε πως χρειάζεται να ανατραπεί ο καπιταλισμός για να λυθούν; Μήπως με το να καταλάβουν την εξουσία;

Φυσικά ο Μαρξισμός δεν αποτελεί γνώριμο πεδίο για να δώσουν την μάχη. Η «μαρξιστική» -τους ανάλυση που ακολουθεί, πολύ λίγη σχέση έχει με την υλιστική προσέγγιση του Μάρξ και του Έγκελς. Είναι ιδεαλιστική και ηθικολογική παραοτιδήποτε άλλο. Μας παραπέμπουν στη «καταγωγή της οικογένειας, της ατομικής ιδιοκτησίας και του Κράτους» του Έγκελς. Καλά κάνουν να

ξανακοιτάζουν πιο προσεχτικά οι ίδιες. Γιατί φαίνεται πως δεν έχουν καταλάβει το περιεχόμενο του. Στο αποκορύφωμα -αρνούνται και τη σημασία της κοινωνικής αλλαγής:

«Γιατί και στη περίπτωση που απλώς(!) αλλάζουν αφεντικό τα μέσα παραγωγής χωρίς τίποτε άλλο(!!) από τους θεσμούς και την αλλοτρίωση του καπιταλισμού να αλλάξει ο εργάτης δεν παύει να είναι εξάρτημα της μηχανής το μόνο (!!!) που άλλαξε είναι ότι είναι πια δική -του».

Τώρα πως είναι δυνατό να περάσουν τα μέσα παραγωγής στα χέρια των εργατών χωρίς τίποτε άλλο από τους δεσμούς του καπιταλισμού να αλλάξει είναι κάτι που δεν καταλαβαίνουμε. Ακόμα, ούτε λίγο ούτε πολύ, οι «μαρξίστριες» μας θεωρούν τελείως ασήμαντη και δευτερεύ-

ουσας σημασίας την πιο επαναστατική αλλαγή στην ιστορία: Το πέρασμα των μέσων παραγωγής στον έλεγχο της εργατικής τάξης. Ως εδώ φτάνει ο «μαρξισμός» -τους.

Τέλος δυο λόγια για τους αστούς και τους μικροαστούς. Είναι αλήθεια πως δεν πρέπει να κρίνει κανείς μια οργάνωση από τη σύνθεσή -της αλλά από τις θέσεις -της. Αυτό ακριβώς έχουμε κάμει κι εμείς. Δεν έχουμε ιδέα και δεν μας ενδιαφέρει -ποια είναι η ταξική σύνθεση της Προοδευτικής Γυναικείας κίνησης. Η κριτική -μας στρεφόταν ενάντιο στο φυλλάδιο και τις μικροαστικές -του τοποθετήσεις. Η αποκάλυψη μέσα από το άρθρο της Κίνησης ότι αποτελείται από «αστες και μικροαστες» δεν μας παραξενεύει. Το ότι το φυλλάδιο είχε μικροαστική οππορουνιστική τοποθέτη-

ση δείχνει πως όχι μόνο προέρχονται από την τάξη -τους αλλά και κουβαλούν μαζί -τους την νοοτροπία -της.

ΘΕΜΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Στο τέλος του άρθρου της κίνησης υπήρχε μια σημείωση. «Δεν δεχόμαστε να το δημοσιεύσετε αλλάζοντας ή παραλείποντας κάτι». Πραγματικά μας προβλημάτισε αν θάπρεπε να σπαταλήσουμε πολύτιμο χώρο της εφημερίδας μας για μια δράκα μικροαστες. Αν το κάμαμε τελικά δεν είναι γι' αυτές. Είναι γιατί πιστεύουμε πως το θέμα είναι σοβαρό και πρέπει οι μαρξίστες να έχουν απόλυτα ξεκαθαρισμένες απόψεις πάνω σ' αυτό.

ΘΕΜΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΗΣ ΛΑΡΝΑΚΑΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΓΓΛΙΚΕΣ ΒΑΣΕΙΣ

Τα γεγονότα της Λάρνακας
Απαράδεκτα πράγματα συνέβησαν στην
Λάρνακα το τελευταίο δεκαπενθήμερο. Άγγλοι στρατιώτες οι οποίοι είχαν έξοδο από τις
βάσεις προκάλεσαν επεισόδια και ξυλοδαρμούς
ενάντια σε Κύπριους πολίτες.

Όπως είναι γνωστό στα επεισόδια που έγιναν κοντά στα γραφεία Λευκαρίτη στη Λάρνακα είχαν πάρει μέρος πάνω από 500 άτομα. Τα επεισόδια άρχισαν μετά από συνεχείς προκλήσεις Άγγλων στρατιωτών που ήταν μεθυσμένοι.

Η Κυπριακή αστυνομία δεν τους συνέλαβε παρόλο που ήταν άμεσα υπεύθυνοι για τα γεγονότα. Τους Άγγλους στρατιώτες συνέλαβε Άγγλικό σώμα το οποίο ήρθε από τις βάσεις Δεκέλειας με αγγλικά στρατιωτικά αυτοκίνητα και με πλήρη στρατιωτική εξάρτηση. Οι ίδιοι οι πολίτες της Λάρνακας κριτίκαραν και αποδοκίμασαν την Κυπριακή αστυνομία γιατί την ώρα των επεισοδίων δεν συλλαμβάνει τους Άγγλους στρατιώτες.

Η επέμβαση του Άγγλικού στρατιωτικού σώματος από τις βάσεις για να συλλάβει τους μεθυσμένους Άγγλους στρατιώτες συνιστά κατάφαση παραβίασης της εδαφικής κυριαρχίας της Κύπρου. Με την ενέργεια -τους αυτή οι αρχές των βάσεων δείχνουν ότι θεωρούν το έδαφος της Κυπριακής Δημοκρατίας αμπελογράφο -τους. Στο οποίο να επεμβαίνουν πάνοπλοι σ' οποιοδήποτε μέρος -του με το πρόσημο της αστυνόμευσης των Άγγλων στρατιωτών που βγαί-

νουν από τις βάσεις για εκδρομή ή διασκέδαση.

Ταυτόχρονα η μη επέμβαση της αστυνομίας για την σύλληψη των μεθυσμένων Άγγλων στρατιωτών και η παραδοχή -της ότι γι' αυτό το ρόλο ήταν υπεύθυνη η αστυνομία των βάσεων, καθώς και η μη καταδίκη της επέμβασης της αστυνομίας των βάσεων στα γεγονότα της Λάρνακας από την Κυπριακή κυβέρνηση, δείχνει τον βαθμό εξάρτησης της Κυπριακής αστικής τάξης με τα Άγγλικά κεφάλαια και συμφέροντα, και την υποταγή -της στα κελεύσματα και τις υποδείξεις των ξένων.

Δεν αποκλείεται σε λίγο να δούμε τους Άγγλους στρατιώτες να κατεβαίνουν πάνοπλοι στη Λευκωσία σαν νέος στρατός κατοχής γιατί δήθεν θα ελέγξουν για στρατιώτες των βάσεων που διασκορπίζονται στην οδό Ρηγαίνης, και κανένας να μη αντιδρά.

Εν τω μεταξύ η κατάσταση της επέμβασης στο έδαφος της

Κυπριακής Δημοκρατίας συνεχίζεται. Όπως γράφουν οι εφημερίδες:

«Έκτακτα μέτρα εξακολουθούν να παίρνουν οι αρχές της Βρετανικής Βάσης Δεκέλειας για την αποφυγή νέων επεισοδίων μεταξύ Άγγλων στρατιωτών και κατοίκων της Λάρνακας».

Στα πλαίσια των μέτρων αυτών είναι και οι συχνές περιπολίες ανδρών της στρατιωτικής αστυνομίας των Βάσεων στους δρόμους της Λάρνακας.

Οι άνδρες της στρατιωτικής αστυνομίας εισέρχονται σχεδόν σε όλα τα νυκτερινά κέντρα της πόλης για να διαπιστώσουν αν συχνάζουν σ' αυτά Άγγλοι στρατιώτες».

Η κατάσταση αυτή είναι απαράδεκτη. Η Σοσιαλιστική έκφραση την καταδικάζει και ζητά ΝΑ ΑΠΑΓΟΡΕΥΤΕΙ ΚΑΘΕ ΕΞΟΔΟΣ ΑΠΟ ΤΙΣ ΒΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ.

Για οτιδήποτε συμβαίνει στο έδαφος της Κύπρου υπεύθυνη είναι η Κυπριακή πολιτεία. Η επέμβαση του αντιδιαδηλωτικού σώματος για να συλλάβει τους Άγγλους στρατιώτες και η περιπολίες της Αστυνομίας των βάσεων στην Λάρνακα είναι απαράδεκτες μορφές παραβίασης της ανεξαρτησίας -μας γι' αυτό και απαιτούμε από την Κυβέρνηση να λάβει θέση και να απαγορεύσει τις περιπολίες και να μη επιτρέψει στο μέλλον καμία τέτοια ενέργεια.

Η ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ ΣΤΗΝ ΤΕΧΝΗ

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ

Στις 28 και 29 Αυγούστου 1979, στις 8.30 μ.μ. μια νέα θεατρική Ομάδα δίνει την παρουσία της στον Κυπριακό χώρο με δυο μονόπρακτα των: Μπ. Μπρέχτ «Η Εξαιρεση κι ο Κανόνας» και Κλ. Οτέτς «Μέχρι που νάρθει ο Λέφτυ». Συζητώντας με τη σκηνοθέτηδα της ομάδας Γιανούλα Φραγκοφίνου βλέπουμε ότι:

«Η ιδέα για τη δημιουργία της «Θεατρικής Κίνησης» δεν είναι πρόσφατη. Αναπτύχθηκε πολύ πριν από τα τραγικά γεγονότα του 1974, όμως το πραξικόπημα και η εισβολή ματαίωσαν την υλοποίησή της. Με στόχο την πιο πέρα προώθηση και ανάπτυξη του ελεύθερου θεάτρου και την αμεσότερη και συστηματικότερη επαφή με το λαό. Τους εργαζόμενους, τους αγρότες, τους πρόσφυγες. Πιστεύουμε παράλληλα ότι η ανάπτυξη του ελεύθερου θεάτρου θα λύσει το οξύ ανεργιακό πρόβλημα του επαγγέλματος, θα δώσει τη δυνατότητα σε νέους ηθοποιούς, σκηνοθέτες, σκηνογράφους, μουσικούς, να εκφραστούν, να προσφέρουν στον τόπο.

Η «Θεατρική Κίνηση» αποτελείται από νέα παιδιά, επαγγελματίες ηθοποιούς απόφοιτους δραματικών σχολών της Ελλάδας και της Αγγλίας, που πιστεύουν στην αποστολή-τους για πολιτιστική προσφορά και προβληματισμό. Η εκλογή των έργων αυτών σαν αρχή της δουλειάς μας, θέτει και τη βάση για αφο τον προβληματισμό: Το αιώνιο πρόβλημα του εκμεταλλεφτή και του εκμεταλλεζόμενου. Η σύγκρουση των δύο κόσμων. Της αδικίας και της δικαιοσύνης.

Βασική όμως προϋπόθεση για την προώθηση των πιο πάνω στόχων, είναι η ίδια η πολιτεία να συμπαρασταθεί ενεργά, για να μπορέσουμε να δημιουργήσουμε και τις κατάλληλες συνθήκες ασφάλειας και σιγουρίας για τους ίδιους τους εργάτες του θεάτρου. Τους νέους άνεργους ηθοποιούς που αποτελούν το ένα τρίτο περίπου των τακτικών μελών του Σωματίου Ηθοποιών. Η προσπάθεια να βρεθούν τρόποι καλλιτεχνικής και οικονομικής επιβίωσης, με σκοπό την ουσιαστική προσφορά στον τόπο μας γεννα την ανάγκη για ουσιαστική συμπράταση από την

πολιτεία.»

Δυο λόγια για τα έργα:

Ο Κλίφφορντ Οτέτς γεννήθηκε στη Φιλαδέλφεια το 1906 και μεγάλωσε στην Νέα Υόρκη. Σε ηλικία 22 χρόνων γίνεται μέλος του «Γκρουπ Θήατερ», μαζί με τον Ηλία Καζάν και το Λη Στράσπεργκ. Αργότερα, αρχίζει να γράφει θέατρο. Μεταξύ του 1935 και του 1940, το «Γκρουπ Θήατερ» ανεβάζει επτά έργα του. Το πρώτο είναι το «Μέχρι που νάρθει ο Λέφτυ», το οποίο σημείωσε τεράστια επιτυχία όταν πρωτοεμφανίστηκε, το 1935. Σ' ένα μόνο χρόνο ανεβάζτηκε σε 104 πόλεις της Αμερικής. Ο Κλίφφορντ Οτέτς πέθανε το 1963. Το έργο-του μιλά για την Αμερική του 1935, την Αμερική μετά τη μεγάλη οικονομική κρίση. Μια ομάδα ταξιτζήδων, αποφασίζουν να διεκδικήσουν τα δίκαια — της.

«Η ΕΞΑΙΡΕΣΗ ΚΑΙ Ο ΚΑΝΟΝΑΣ», γράφτηκε στα 1930. Ο ίδιος ο Μπρέχτ το ονομάζει «αδίδακτο έργο». Η υπόθεση εκτυλίσσεται στη Μογγολία. Ένας έμπορος ξεκινά, μαζί με τον οδηγό και τον αχθοφόρο-του, για να φτάσει στην πόλη Ούργκα, προκειμένου να κλείσει μια μεγάλη εμπορική πράξη... Στο έργο αυτό, ο Μπρέχτ θέτει ωμα το πρόβλημα της αδικίας που γίνεται στον άνθρωπο. Πρόκειται για το αιώνιο πρόβλημα του εκμεταλλεφτή και του εκμεταλλεζόμενου.

Μετά τις δυο παραστάσεις στη Λευκωσία η Θ.Κ θα κάμει σειρά από παραστάσεις τόσο στις άλλες πόλεις, όσο και σε χώρους δουλειάς, καταυλισμούς και μεγάλα αγροτικά Κέντρα.

Κριτική Θεάτρου Θ.Ο.Κ: Ουίλλιαμ Σαίξπηρ «ΟΘΕΛΛΟΣ»

Θάταν το λιγώτερο άστοχο ν' αποπειραθεί ένας να γράψει για οποιοδήποτε έργο, χωρίς να το τοποθετήσει μέσα στο εβρύτερο κοινωνικο-του πλαίσιο. Πόσο μάλλον για ένα κλασικό έργο σαν τον ΟΘΕΛΛΟ του Σαίξπηρ που ανεβάζτηκε από το θίασο του- ΘΟΚ, φέτος το καλοκαίρι, στη Σχολή Τυφλών.

Θ επιχειρήσουμε πιο κάτω να βάλουμε το έργο σ' αφο το πλαίσιο, για να δούμε ανάγλυφα τις κοινωνικές σχέσεις που καθόριζαν την περίοδο μέσα στην οποία κινείται ο «ΟΘΕΛΛΟΣ». Μαυτό τον τρόπο θα δούμε τι ακριβώς πέτυχε η παράσταση του ΘΟΚ.

Ο κόσμος του «Οθέλλου» είναι ο κόσμος της φεουδαρχικής πίστης. Με αξίες την «αγάπη», τη «θρησκεία», την «προκατάληψη», την «μαγεία» κ.λπ. Εκφραστές αφο του κόσμου, ο Δόγης της Βενετίας, ο άρχοντας Βραβάντιος (πατέρας της Δυσδαιμόνας), ο νέος αξιωματικός Κάσσιος και οι άλλοι αξιωματούχοι. Πιστοί αφο του κόσμου ο Οθέλλος και η Δυσδαιμόνα. Ο άντρας και η γυναίκα το μάβρο και το άσπρο. Η νύχτα και ημέρα. Και τέλος οι αρριβιστές της εποχής, οι άνθρωποι που θα χρησιμοποιήσουν κάθε μέσο για να φτάσουν και να καταξιωθούν μέσα σ' αφο το σύστημα άνθρωποι σαν τον Ιάγο και τα ανήθικα θύματα όπως ο Ροδερίγος. Μια τάξη πραγμάτων, που εξυπηρετεί ένα κόσμο κι ένα σύστημα: το φεουδαρχικό σύστημα της Βενετίας.

Η Κύπρος είναι κτήση της Βενετίας. Η απειλή για τουρκική κατοχή, δεν μειώνει καθόλου κι ούτε ελαφρύνει τη θέση της Βενετίας σαν κατοχικής δύναμης.

Ο Οθέλλος είναι ο «άξιος» στρατηγός, το παλληκάρι, που κέρδισε τόσες νίκες για αφο τη Δύναμη και που είναι έτοιμος να πολεμήσει και στην Κύπρο για να στηρίξει αφο το καθεστώς της Βενετίας, σαν αποικιακή δύναμη. Ωστόσο είναι ο νέγρος ο «κατώτερος», γεμάτος κόμπλεξ για αφο την κατάρρα να είναι μάβρος. Κι έτσι όσο δυνατός είναι εξωτερικά και παλληκάρι, άλλο τόσο αδύνατος κι έφκολος να πέσει στην παγίδα που του στήνει ο Ιάγος, κι οποιουδήποτε Ιάγου, ειδικά στο μεγάλο θέμα της φυσιικής τάξης των πραγμάτων, μια κι ο ίδιος βρίσκεται μάρτυρας σε λίγο ενός μεγάλου μυστικού: αγαπά την Δυσδαιμόνα.

Το «Χρώμα» δεν περνά απαρατήρητο. Η ίδια αφο κοινωνική τάξη καλλιεργεί και διαχρίζει, παρόλα αφα, μπροστα στα μεγάλα συμφέροντα της Μεγάλης Βενετίας, το θέμα του χρώματος θα παραμεριστεί, ο Δόγης θα πείσει τον πατέρα της Δυσδαιμόνας να δεχτεί αφο το δεσμο κι ο ίδιος ο πατέρας της Δυσδαιμόνας θα αποχωρήσει αφο την αρχική του

Η Μαρία Μίχα Δεισδοιμόνα, ο Στέλιος Καυκαρίδης 'Οθέλλος

θέση, ωστόσο θα πιστεύει ότι η κόρη του δεν αγαπά τον μάβρο αλλά αφος την κέρδισε με μάγια.

Απο τον ανώτατο άρχοντα ως τον αστο Ροδερίγο περνοδιαβαίνει ένας κόσμος φθαρμένος, μουντος, άγλυκος. Οι αξίες είναι καθορισμένες. Πόστα, αξιώματα, λεφτα, κτήσεις. Ο Ιάγος έρχεται στην ουσία ν' ανατρέψει αφο την κρατούσα τάξη πραγμάτων όχι για να φτιάξει τον κόσμο καλύτερα αλλά να πέσει κι ο ίδιος τέλος μέσα στις παγίδες που στήνει. Θα σκεπαστεί κι ο ίδιος στο τέλος κάτω από τα συντρίμια μιας τάξης που ξεπέφτει.

Ο Οθέλλος και η Δυσδαιμόνα ερωτευμένοι, δοσμένοι ο ένας στον άλλο, μένα τρόπο πρωτόγονο, ενστικτώδικο, μια αγάπη παράξενη, φυσιική, πέφτουν κι αφοι με τη σειρά τους στη παγίδα και στους νόμους αφο της «φυσιικής τάξης πραγμάτων» όπου η «απιστία» της συζύγου είναι το συνθετικό αφο του σαρκαιου που θα κατατρώει τον Οθέλλο.

Στην τραγωδία αφο δεν υπάρχουν νικητές και νικημένοι. «Ο Σαίξπηρ έχει προικίσει τον Οθέλλο με όλα τα γνωρίσματα του φεουδαρχικού ηρωισμού που τα συναντάμε στα ιπποτικά μυθιστορήματα και την επική ποίηση. Υπάρχει εδω μεθυστική ποίηση, αλλά κι ένα σύστημα αξιών σαφώς καθορισμένων». Ο Οθέλλος σκοτώνει τη Δυσδαιμόνα για να σώσει την ηθική τάξη, για να αποκαταστήσει τον «έρωτα» και την «πίστη». Στο τέλος της τραγωδίας οι βασικοί ήρωες-της είναι νεκροί, όπως νεκρός είναι και ο κόσμος της φεουδαρχικής πίστης.

Η παράσταση του Θ.Ο.Κ. περιορίστηκε σε μια εντελώς λαθεμένη κατά τη γνώμη-μας θέση. Όλη η πορεία της παράστασης περιστρέφεται γύρω από ένα άξονα: Το κρεβάτι πάνω στο οποίο θα σκοτώσει ο Οθέλλος την αγαπημένη- του. Το κρεβάτι «σύμβολο». Μια τέτοια άποψη υποβιβάζει αμέσως το έργο, και κάνει την τραγωδία μια απλοϊκή, αστυνομική ιστορία, όπου ο «απατημένος» σύζυγος, παρασυρμένος από τις μηχανορραφίες ενός «κακού» (Ιάγου), σκοτώνει την γυναίκα του. Στην ουσία δεν υπάρχει καν άποψη για το έργο, κι ο σκηνοθέτης αρκείται σε έφκολα τριξ και τεχνάσματα για

να αποπροσανατολήσει τέλος τέλος και να δημιουργήσει μια εντελώς εξωπραγματική και αφελή παράσταση.

Σαν αποτέλεσμα αφο της έλλειψης ή καλύτερα της απουσίας σκηνοθετικής άποψης, βλέπουμε μια κακοποίηση των ιδίων των ηθοποιών και των εκφραστικών μέσων, μια ταλάντεψη και μια σύγχυση, ένα μωσαϊκό «σχωλών», όπου φυσικά στο τέλος βγαίνει απο πάνω, ο πιο «πονηρός». Αφο φυσικά δεν σώζει καθόλου τα πράγματα κι ούτε μπορούμε να πούμε ότι ο τάδε ήταν καλός ή η τάδε σώθηκε στην παράσταση. Όσο για τις δύο κριτικές, των ΝΕΩΝ και του φιλελευθέρου, για την παράσταση, η προσπάθεια να αποδωθούν στο έργο και στην παράσταση, μηνύματα και έννοιες που σχετίζονται με τον αγώνα του Κυπριακού λαού είναι το λιγώτερο αφελές. Όσο δε για την προσπάθεια του ΘΟΚ να μας πείσει ότι η παράσταση της πρεμιέρας που έγινε στη Δερύνεια, είχε σκοπο να σχετίσει το μύθο με τη σημερινή τουρκική κατοχή και να δώσει αφο η παράσταση σαν σύμβολο αντίστασης και πικρίας που δεν μπορούμε να δώσουμε παραστάσεις στο φυσικό, περιβάλλον του μύθου, δηλ. στον Πύργο του Οθέλλου, λέμε τουτό: η Κύπρος ήταν κτήση των Ενετών, κι αν θέλουν οι αρμόδιοι του Κρατικού αφο Οργανισμού να δώσουν συμβολικά παραστάσεις με έργα, κοντα στη γραμμή αττίλα, τούτο μπορούν να το κάμουν και στο Δημοτικό Θέατρο 50 μέτρα απο την γραμμή Αττίλα, στη Λευκωσία. Μήπως όμως θά πρέπει να βρεθεί και το κατάλληλο έργο για αφο τη δουλειά; Όχι φυσικά. Μ' ένα έργο ή μια παράσταση δεν γίνεται τίποτα είναι θέμα σωστής πολιτιστικής πολιτικής που θάχει στόχο ν' ανεβάσει το επίπεδο αφο του λαού, που θα μπάσει τον ίδιο το λαό στο σωστό δρόμο καθοδήγησης και αγωνιστικής πορείας. Κάτι τέτοιο όμως ας μην το ζητάμε απο το ΘΟΚ, μια και ο ΘΟΚ είναι εξάρτημα της ίδιας της αστικής τάξης και οι υπέφθυνοι λειτουργοί-του, υπήρτες αφο του συστήματος. Δεν νομίζουμε πως το κράτος δίνει £120 χιλιάδες προϋπολογισμό το χρόνο, για να κάνει ο ΘΟΚ παραστάσεις που θα ξεσηκώσουν και θα ξυπνήσουν το λαό. Τέτοιες ψευδαισθήσεις δεν έχουμε.

ΠΡΩΘΟΥΝΤΑΙ ΝΕΕΣ ΥΠΟΧΩΡΗΣΕΙΣ

Το ναυάγιο των ενδοκυπριακών συνομιλιών είναι πια οριστικό, τουλάχιστο σε τούτη τη φάση. Όπως, ξαναγράψαμε ο συσχετισμός των δυνάμεων και οι συνθήκες στην περιοχή δεν επέτρεπαν οποιαδήποτε ελπίδα για επιτυχία των συνομιλιών.

Αρχικά πρέπει να ξεκαθαριστεί στη συνείδηση κάθε εργαζόμενου πως οι «ενδοκυπριακές» συνομιλίες δεν είναι καθόλου ενδοκυπριακές. Γιατί το καθεστώς του Ντενκτας εξαρτάται άμεσα — και απόλυτα μπορεί να πει κανένας — από την Αγκυρα και τον κατοχικό στρατό που διατηρεί στη Κύπρο. Είναι λοιπόν αστειό ο ισχυρισμός της ηγεσίας του ΑΚΕΛ πως οι «ενδοκυπριακές» συνομιλίες προάγουν την προσέγγιση ελληνοκυπρίων και τουρκοκυπρίων.

Τώρα μετά το ναυάγιο των συνομιλιών — ύστερα από το όργιο φημών που αποσκοπούσαν στην παραπλάνηση των προσφύγων της Αμμοχώστου — διεξάγεται μια υποβολιμαία συζήτηση γύρω από τους όρους «διζωνική» και «διπεριφερειακή».

Από την πλευρά της άρχουσας τάξης ρίχτηκε η ιδέα πως πρέπει να κληθούν οι Τούρκοι να ξεκαθαρίσουν τι εννοούν

με τον όρο. Ότι η σημασία δεν έχουν οι λέξεις αλλά η ουσία κτλ.

Παρ' όλο που μια συζήτηση των λέξεων τούτων — γιατί δεν είναι κάποιουδήποτε γενικά αποδεχτοί όροι — είναι άσκοπη και ανόητη, ουσία έχει η πολιτική — τους σημασία.

Πρώτα - πρώτα η λέξη «διζωνική» χρησιμοποιείται από το καθεστώς Ντενκτας για να ενσπείρει σύγχυση και να βρει ευκαιρία για να υπαναχωρήσει από οτιδήποτε — έστω γενικό και αόριστο — έχει συμφωνηθεί.

Και φυσικά η φύση των συμφωνιών Μακαρίου - Ντενκτας και Κυπριανού - Ντενκτας είναι τόσο ασαφείς που δίνουν εύκολα την ευκαιρία στον Ντενκτα να υπεκφεύγει και να υπαναχωρεί.

Είναι σαφές πως η Τουρκία δεν είναι διατεθειμένη να δώσει λύση στο κυπριακό που να είναι έστω και στοιχειώδως αποδεχτεί από τον κυπριακό λαό. Και μέσα στις σημερινές διεθνείς

συνθήκες της περιοχής ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός δεν είναι καθόλου διατεθειμένος να πιέσει την Τουρκία προς αυτή την κατεύθυνση.

Η ντάπια άρχουσα τάξη — μη βλέποντας άλλο διέξοδο — προσπαθεί να πετύχει συμβιβαστική λύση — χωρίς να φαίνεται έτοιμη να οριοθετήσει το τελευταίο όριο υποχωρήσεων. Έτσι κάθε χρόνο προχωρεί σε νέες σταδιακές υποχωρήσεις: Αρχικά έγινε δεκτή η έννοια της ομοσπονδίας (παρενθετικά υπενθυμίζουμε μια συζήτηση που γινόταν γύρω από έννοιες όπως η «λειτουργική» και «εδαφική ομοσπονδία»), μετά έγινε δεκτή η πολυπεριφερειακή ομοσπονδία σ' αντίθεση με τη διζωνική και στη συνέχεια έγινε δεκτή η διπεριφερειακή ή δικοινοτική ομοσπονδία. Αναγνωρίστηκε μάλιστα σαν κριτήριο ή «ασφάλεια» της Τ/Κ κοινότητας.

Από την πορεία των πραγμάτων — αλλά και μια θεωρητική ανάλυση που πολλές φορές εκθέσαμε — βγαίνει εύκολα το συμπέρασμα πως ενόσω το κυπριακό πρόβλημα βρίσκεται στα χέρια της αστικής τάξης, ο τόπος οδηγείται σταδιακά σε επικίνδυνες υποχωρήσεις και καταστροφικά βήματα.

Η έννοια του απελευθερωτικού αγώνα έχει υποβιβαστεί — από την άρχουσα τάξη και δυστυχώς την ηγεσία του ΑΚΕΛ — σε κυνήγι — απλώς και μόνο — ψηφισμάτων και διάφορες παραπλανητικές πανηγυρικές ομιλίες. Οι υποχωρήσεις έγιναν συνθήματα «δράσης» ή μάλλον αδράνειας ... Κάθε λαϊκή διαμαρτυρία παρασιωπάται ή κατεπλάσσεται ...

Η αναφορά στις λέξεις διζωνική και διπεριφερειακή αποσκοπεί στο να συγκαλυφθούν νέες υποχωρήσεις προς την κατεύθυνση της συνομοσπονδίας ή της εξελικτικής ομοσπονδίας του Ντενκτας. Και αυτή την έννοια έχουν οι προτροπές από διάφορες γνωστές κατευθύνσεις «να μην μας φοβίζονται οι λέξεις» ή «σημασία έχει το να πουν οι Τούρκοι τι εννοούν».

«Το να πουν οι Τούρκοι τι εννοούν» δεν μπορεί να γίνεται άξονας της πολιτικής ενός αγωγιζόμενου λαού. Γιατί είναι γνωστό τι επιδιώκει η τουρκική άρχουσα τάξη και οι ιμπεριαλιστές.

Και οι παράγοντες τούτοι δεν πρόκειται να δώσουν λευτεριά στον κυπριακό λαό.

Ούτε φυσικά οι αστοί που προσπαθούν να συμβιβαστούν μαζί τους.

Είναι καιρός να περάσει η σκυτάλη στους εργαζόμενους και όλους τους καταπιεσμένους. Μόνο οι δυνάμεις τούτες μπορούν να δώσουν δίκαιη λύση στο εθνικό πρόβλημα που αντιμετωπίζει η Κύπρος. Και μόνο αυτοί μπορούν να τοποθετηθούν ξεκάθαρα απέναντι στον ιμπεριαλισμό.

ΕΠΙΦΥΛΑΚΗ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΙΣ

Για την αστική τάξη ο στρατός είναι ένας ιδεολογικός μηχανισμός του κράτους της με τον οποίο προσπαθεί να περάσει την κυριαρχούσα ιδεολογία κεφαλαίου στους στρατιώτες που οι συντριπτική τους πλειοψηφία προέρχεται από την εργατική τάξη.

Εκτός απ' αυτό όμως η αστική τάξη με τα όργανα της στο στρατό προσπαθεί να εμποδίσει τους στρατιώτες να ακούσουν μια άλλη φωνή που να είναι διαφορετική από τη δική της γιατί τους θέλει χωρίς

προβληματισμό και κριτική σκέψη αλλά πειθήνιους και άβουλους ποταχτικούς της. Γι' αυτό και απαγορεύει τις εφημερίδες και τα βιβλία προοδευτικού Περιεχομένου στο στρατό και την παρακολούθησή των πολιτικών συγκεντρώ-

σεων των Προοδευτικών κομμάτων.

Έτσι την μέρα που γινόταν η συγκέντρωση της Ε.Δ.Ε.Κ 13 Ιουλίου οι στρατιώτες μπήκαν σε επιφυλακή για να μη μπορέσουν όσοι ήθελαν από εκείνους που θα είχαν έξοδο να παρακολουθήσουν και να ακούσουν τι θα λεγόταν στο συλλαλητήριο της πλατείας Ελευθερίας.

Η Ελευθερία των στρατιωτών να ακούνε και να συμμετέχουν στις εκδηλώσεις οποιουδήποτε πολιτικού κόμματος είναι μια θέση που την υποστηρίζουμε γιατί εμείς δεν πιστεύουμε στους άβουλους απροβλημάτιστους και ανενεργούς πολιτικά στρατιώτες αλλά στους συνειδητοποιημένους προβληματισμένους και με κριτική τοποθέτηση στα γεγονότα και τις καταστάσεις. Και η ελευθερία για την παρακολούθηση των πολιτικών εκδηλώσεων βοηθά για την συνειδητοποίηση και τον προβληματισμό.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Η Συνταχτική Επιτροπή της «Σ.Ε» ανακοινώνει ότι επαναρχίζουν τα τακτικά δεκαπενθήμερα ακτιβ της εφημερίδας.

Για όσους ενδιαφέρονται το ακτιβ θα γίνει το Σάββατο 25 Αύγουστου 1979 στις 5.00 μ.μ., στα κεντρικά Γραφεία της Σ.Ν. ΕΔΕΝ, Κωνσταντίνου Παλαιολόγου 23, 2ος όροφος.

αγοραζετε
τη
σοσιαλιστική
εκφραση

σοσιαλιστική
ΕΚΦΡΑΣΗ

Για ένα χρόνο: 24 φύλλα

Εσωτερικό: £2.000

Εξωτερικό:

Ελλάδα: £3.000 ή 300 δρ.

Ευρώπη: £4.000 ή \$12.000

Αμερική: £5.000 ή \$15.000

Αυστραλία: £6.000 ή

\$15.000 (Αυστρ.)

Η Σοσιαλιστική Έκφραση διατείνεται στα Γραφεία της Σοσιαλιστικής Νεολαίας ΕΔΕΝ και στα περίπτερα.

Για την αλληλογραφία:

Σοσιαλιστική ΕΚΦΡΑΣΗ

Τ.Κ. 1064

ΛΕΥΚΩΣΙΑ—ΚΥΠΡΟΣ